

Az imádság az ébredés motorja

Alkalom: vasárnap de.

Dátum: 2018.10.28.

Ige: ApCsel 12,1-12

ApCsel 2,42 Ők pedig kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban.

Kedves Testvéreim az Úrban!

Évekkel ezelőtt, amikor ösztöndíjon voltam az USA-ban, akkor kaptam egy autót, egy öreg Chevrolet Malibut. Ránézésre az amerikai álmot testesítette meg, olyan hatalmas jószág volt. Hat hengeres motor, majdnem 4000 cm³, és belül olyan tágas volt, hogy elől is hárman, meg hátul is hárman kényelmesen elfértünk benne.

Amúgy kész csoda volt, hogy beindult, és menni lehetett vele. Sík úton már-már olyan gyorsan tudtam vele menni a városban, mint a többi autó, de akkor már padlóig kellett nyomni a gázt. Ez kb. 60 km/órás sebességet jelentett. Sejtettem, hogy már nagyon tönkre mehetett, és nem is szabad erőltetni, ezért a városból nem is mertem kimenni vele.

Egy alkalommal bevásárló központ parkolójába mentem. Ez a parkoló néhány méterrel mélyebben terült el a környező utcáknál. Amikor befejeztem a vásárlást, beültem az autóba, hogy hazamenjek. Elindultam felfele egy kicsi kis emelkedőn, de meg kellett állni, mert piros volt a lámpa.

Amikor zöldre váltott, akkor indultam. Illetve indultam volna, de az autó csak egyre hátrafele gurult. Hiába nyomtam a gázt, egyszerűen nem volt ereje, hogy felmenjen azon a kis emelkedőn. Még szerencse, hogy nem volt senki mögöttem, mert a kocsi csak gurult hátrafele, hiába nyomtam a gázt. Végül feladtam, és hagytam, hogy visszaguruljon a parkolóba. Hála Istennek volt egy másik kijárat is a parkolóból, ahol nem kellett semmilyen emelkedővel megküzdeni az autónak.

Azt még el kell mondani, hogy az alatt az ösztöndíjas év alatt a kocsi úgy, ahogy eldöcögött a városban, Atlantában. Végül, nem sokkal azelőtt, hogy haza jöttem volna, végleg megadta magát. Egyszerűen nem indult be. Barátommal, akivel együtt voltunk ott, megpróbáltuk betolni, de egyszerűen olyan nehéz volt a kocsi, hogy nem bírtuk megmozdítani. Végül megkértünk még négy másik férfit, hogy segítsenek. Így tudtuk hatan betolni az öreg járgányt, és így tudtunk visszamenni a kollégiumba.

Tudjátok Testvéreim! Valahogy így vagyunk általában az imádkozással is. Ismerjük az imádkozás lehetőségét. Ha megkérdeznék minket, hogy szoktunk-e imádkozni, akkor nyugodt lelkiismerettel el tudjuk mondani, hogy igen, természetesen mi is szoktunk imádkozni. Azonban, ha már arra kellene válaszolni, hogy milyen eredményét látjuk az életünkben az imádkozásnak, vagy milyen változás történt a környezetünkben amiatt, hogy imádkoztunk az emberekért, akkor bizony ezekre a kérdésekre már nem biztos, hogy tudunk válaszolni.

Olyan erőtlén az imaéletünk, olyan erőtlének az imádságaink, mint amilyen az az öreg Chevrolet volt. Ha sima úton halad az életünk, akkor úgy tűnik, elég ereje van az imádságainknak. Csak ne kerüljünk nehéz helyzetbe! Csak ne kerüljön mélypontra az életünk, mert akkor kiderül, hogy nem elég erős az imádságunk, hogy felszínre tudjunk jönni.

Talán érezzük azt, hogy gyengén halad előre az életünk, de örülünk, hogy sima az út, és valahogy eldöcög életünk szekere. Ám ha van egy kis emelkedő, egy kis nehézség az életünkben, akkor azonnal megtorpanunk, és nem tudjuk, vagy csak nagyon nehezen tudjuk venni az akadályokat.

Reuben Archer Torrey a XIX. század végén, a XX. század elején az Egyesült Államokban ébredési mozgalmat elindító lelkész volt. A világ számos országában nagy erővel prédikált. A keresztyének sok elfoglaltsága miatt panaszolta: *„Túlságosan elfoglaltak vagyunk ahhoz, hogy imádkozzunk; tehát túl elfoglaltak vagyunk ahhoz, hogy erőt kapjunk. Rengeteg a tevékenységünk, mégis keveset végzünk; sok a szolgálat, de kevés a megtérés; bővében vagyunk a felszereléseknek, mégis alig van eredmény.”*

Ezeket a gondolatokat Torrey több mint 100 évvel ezelőtt fogalmazta meg, de ma is rendkívül igazak és időszerűek. Sajnos, úgy tűnik, mostanra sem változott ezen a területen a helyzet. **Túl elfoglaltak vagyunk** ahhoz, hogy erőt kérjünk feladatainkhoz, munkánkhoz és szolgálatunkhoz. Túlságosan elfoglaltak vagyunk még az Isten ügyében is ahhoz, hogy imádság által erőt adó, életformáló kapcsolatban legyünk a feladatot adó mennyei Atyával.

Egy másik történet nagyon szépen szemlélteti az imádság fontosságát:

Egyszer egy fiatalember munkát keresett. Megkereste egy favágó csoport munkavezetőjét, és jelentkezett nála. A munkavezető szerette volna látni, hogyan képes kidönteni fejszével egy fát. A fiatalember nagy szakértelemmel és meglepően gyorsan ki is vágta a nagy fát. A munkavezető fel is vette őt a brigádba.

Hétfőn el is kezdte a munkát. Néhány nap múlva azonban a brigádvezető hívatta őt, és számon kérte rajta azt, hogy napról napra kevesebbet teljesített. Emberünk azonban azt válaszolta, hogy minden egyes nap keményen és becsülettel dolgozik.

A munkavezető elgondolkodott, majd azt kérdezte:

- Vajon megélezted-e a fejszédet?

A fiatalember azt válaszolta:

- Olyan keményen dolgozott, hogy nem volt ideje megélezni a fejszédet.

Nem elég keményen dolgozni. Nem elég Krisztus ügyének odaszánni magunkat, ha közben nem kérünk, és nem veszünk erőt Istentől. Rendszeresen meg kell élezni a fejszédet. Rendszeresen szükséges imádkozni, ahogy Jézus is tette.

Kedves Barátaim! Az Apostolok Cselekedeteiről írt könyvben is nagyon sok szó esik az imádságról. Igehirdetésem elején egy kevésbé ismert történetet olvastam fel.

I. Heródes Agrippa királyt a zsidók általában nem szívelték, nem volt sem jó, sem népszerű uralkodó. A zsidó nép nem tudta őt elfogadni elsősorban edomita származása miatt. Ezt próbálta ellensúlyozni azzal, hogy fellépett a keresztyénekkal szemben, ami tetszett a zsidóknak. Jakabot kivégeztette, Péter apostolt pedig bebörtönözte.

Ennek a történetnek a csúcspontja az, amikor éjjel az örök alszanak, egy angyal jelenik meg a börtönben Péternek, és a bilincsek leoldódnak a kezéről. Majd az angyal kivezette őt a börtönből. Ez annyira különleges, hogy szinte teljesen elvonja a figyelmünket arról, hogy a gyülekezet mit tett, amíg Péter a börtönben volt: **„a gyülekezet pedig buzgón imádkozott érte Istenhez.”** (12,5) majd pedig Péter **„element Mária házához, aki a Márknak is nevezett János anyja volt. Itt sokan voltak együtt és imádkoztak”** (12,12) Kétszer is olvashatjuk, hogy a gyülekezet imádkozott Péter szabadulásáért.

Nem véletlenül történt Péter szabadulása. Nem véletlenül történt vele csoda a börtönben, hanem azért, mert **az Úr meghallgatta a gyülekezet imádságait.** Isten csodálatosan és hatalommal cselekedett.

Jakab apostol levelében Illés prófétára hivatkozik: *Illés ugyanolyan ember volt, mint mi, és amikor buzgón imádkozott azért, hogy ne legyen eső, nem is volt eső a földön három évig és hat hónapig.* (Jak 5,17)

A 2Krn 32, 24-ben pedig ezt olvassuk: *Abban az időben Ezékiás halálosan megbetegedett. De imádkozott az Úrhoz, aki szólt hozzá, sőt csodát tett vele,*

Ez az imádság a Királyok 2. könyvének 20. fejezetében olvasható bővebben, illetve az is, hogyan gyógyította meg őt az Úr.

Jézus Krisztusról is számtalanszor feljegyezik az evangéliumok, hogy imádkozott. Imádkozott mielőtt gyógyított, és imádkozott korán reggel is. De imádkozott akkor is, amikor már beesteledett.

Jézus egész szolgálatát átszötte az Atya Istennel való legmélyebb közösség, melyet az imádkozás által folyamatosan erősített.

Testvéreim! Nem lenne elég az egész délelőtt, sőt az egész nap, ha mindazokat a példákat fel akaránk sorolni, melyek a Bibliában az imádkozásról szólnak. Ezért ezt nem teszem.

Csak arra kérlek benneteket, hogy **vessetek számot őszintén: mennyire fontos számotokra az imádkozás?** Mennyire fontos számotokra az, hogy beszélgessetek az Úrral? Mennyi időt szántok arra, hogy imádkozzatok, hogy legfontosabbakért könyörögjete, hogy segítséget kérjete az Úrtól, és hogy az imádság által köszönetet mondjatek és hálát adjatek az Istennek?

Tegnap azon gondolkodtam el, hogy az elmúlt 20 év alatt milyen sokszor hallottam embereket sajnálkozni, hogy *„milyen kevesen vagyunk a templomban”,* vagy hogy *„mennyire romlik a világ erkölcsisége”,* vagy *„mennyire közönyösek az emberek az Úr ügye iránt”.*

Egyrészt teljesen érthető, hogy ezek a dolgok elkésérítik és bántják az embert, különösen akkor, ha felelősséget érez az egyház iránt. Másrészt pedig hadd tegye fel a Lélek a kérdést most általam: **szoktál-e te imádkozni, könyörögni és tusakodni azért, hogy legyen itt a városban lelki ébredés és megújulás?** Szoktál-e imádkozni azért, hogy legyen kevesebb az erőszak, kisebb a korrupció? Szoktál-e könyörögni azért, hogy az emberek ne legyenek kemény szívűek, hanem meghallják az Ige hívó szavát?

A jeruzsálemi ősgyülekezetéről az Ige feljegyzi, hogy együtt voltak és kitartóak imádkoztak az imádkozásban. Nagyon fontos, hogy **kitartóak voltak, kitartással, állhatatossággal imádkoztak.** Ennek a buzgó imádságnak pedig meg lett az eredménye: a környezetükben élők közül sokan megtérésre jutottak. Sokan átadták az életüket Krisztusnak, Krisztus követésére.

A jeruzsálemi ősgyülekezet kitartó voltak a tanításban, a közösség megélésében és a kenyér megtöretésében, vagyis az úrvacsorai közösségben is. Az Úr pedig megáldotta kitartásukat. Megáldotta azt, hogy teljes szívükkel szolgálták Istent, és bár sokszor ellenséges volt a hangulat velük szemben, mégis az Úr adott ébredést. Napról napra emberek adták át az életüket Krisztusnak, és növekedett a gyülekezet az üdvözülőkkel.

Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban! Ma is ez az egyetlen lehetőség arra, hogy változást érnünk el: imádkozni kell szüntelenül és kitartóan. Mert, ahogy Jakab apostol mondja: **Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének.** (5,16) Higgyünk Isten ígéretében, hogy nem hiábavaló a mi könyörgésünk, sőt könyörgésünknek nagy az ereje. Életeket megváltoztató ereje van. Üdvösségre segítő ereje van. Betegségből gyógyulásra segítő ereje van a könyörgésednek. Kilátástalan helyzetből kihozó ereje van, ha imádkozol. Reménységet és vigasztalást adó ereje van a te imádságodnak is.

Most azért imádkozzunk igaz szívvel, buzgó könyörgéssel! Ámen.

Loment Péter lelkész

Imádság:

- legyen látható rajtunk, h Krisztust követjük
- az iskolások ne csak tanuljanak Krisztusról, hanem kövessék Őt
- legyünk sóvá és világossággá
- ébredés a városban
- legyen új reformáció hazánkban és Európában
- a bizonyágtételt ne szégyelljük
- növekedjen gyülekezetünk az üdvözülőkkel

Róma 12, 12

A reménységben örvendeztetek, a nyomorúságban legyetek kitartók, az imádkozásban állhatatosak.